

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LOS PEQUEÑOS AMORES

Espanya, 2024

Direcció: Celia Rico

Clavellino

Guió: Celia Rico Clavellino

Intèrprets: María Vázquez,
Adriana Ozores, Aimar Vega,
Ferran Rañé

Durada: 95 min

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 08/03/2024

Una mare dominant i una filla amb les il·lusions perdudes

En un moment de *Los pequeños amores*, potser el més bell com si fos somiat i amb una esplèndida fotografia de Santiago Racaj, Teresa (interpretada per Maria Vázquez, una de les protagonistes del film) passa en bicicleta per una plaça on es projecta a l'aire lliure *Come September* (*Quan arriba el setembre*, Robert Mulligan, 1961) i s'hi queda per veure com ballen Gina Lollobrigida i Rock Hudson envoltats de gent que també mou els seus cossos. Aleshores comença a ploure fort, cosa que obliga els espectadors a marxar a correu mentre a la pantalla les figures continuen ballant amb un aire encara més fantasmal. *Come September* és una comèdia d'embolics, dirigida per Mulligan just abans d'abordar *Matar un rossinyol*, en què Hudson encarna un ric nord-americà que sol passar les seves vacances a Roma durant el setembre, però que, anant-hi abans d'hora al juliol, es troba la casa convertida en una mena d'hotel per la seva amant (la Lollo) i el majordom. Amb el seu realisme arrapat a la quotidianitat, la segona pel·lícula de Celia Rico Clavellino (com l'anterior, *Viaje al cuarto de mi madre*) està ben allunyada de les fantasies hollywoodianes, però no deu per res que les faci presents mentre algun dels seus personatges expressen o suggereixen el desig d'una altra vida, d'anar a un altre lloc amb la fantasia de ser-hi més feliços o només, de posar-se a ballar.

El cas és que Teresa, professora en un Institut de Madrid després de renunciar a bregar en la competitivitat universitària, no tenia previst passar les vacances d'estiu amb la seva mare, que viu en un poble innominat mentre la pel·lícula amaga la identitat dels llocs de les comarques de Barcelona (Beges, Navarclés, Sant Cugat, Sès Garrigues) on va ser rodada. Tenia previst viatjar a Amherst (Massachusetts), la localitat actualment universitària on Emily Dickinson va néixer i viure tota la vida, i qui sap si visitar la mare (Ani/Adriana Ozores) el setembre. La mare, a qui primer veiem feinejant incansablement a la casa, ha patit un accident domèstic que fa que pràcticament estigui immobilitzada. Així que Teresa, de la qual sabrem que algú l'espera a Amherst a qui envia versions de la cançó *Massachusetts*, ha de quedar-se per cuidar una dona maniàtica del seu ordre que, fastiguejada sense poder-se moure, vol continuar controlant l'espai domèstic manant i criticant la filla. És així que es va entreveient una distància amb les paraules creuades i amb els silencis. Un conflicte soterrat.

S'ha de tenir present que Celia Rico també aborda a *Viaje al cuarto de una madre* (2018) una relació materna-filial. En

aquest cas, d'una dependència extrema: recentment vídua, una dona (Lola Dueñas) s'aferra a la filla (Ana Castillo) que, per estudiar i créixer personalment, vol marxar del petit poble on habiten, però a qui li costa pel vincle afectiu amb la mare. La generositat moral concedida als personatges fa que la filla pugui marxar en pau i agraïment a la mare. Sis anys després, amb la mateixa senzillesa aparent, la jove cineasta aporta, doncs, un altre film sobre la complexa relació entre una dona, vídua de fa temps, i la seva filla, de la qual depèn temporalment. En certa manera, aquesta mare i aquesta filla són una possible represa o evolució dels personatges de Dueñas i Castillo a l'òpera prima de Celia Rico, que, l'any 2012, va iniciar-se com a cineasta amb *Luisa no está en casa*, un magnífic curt amb un esperit discretament pròxim a Chantal Akerman en què la gran Assumpció Balaguer encarna una dona que abandona les tasques domèstiques quan se li espatlla la rentadora.

La mare de *Los pequeños amores*, diguem-ho clar, és una dona dominant, una perepunyeta a qui res no li està bé. Amb petits detalls, d'acord amb l'esperit del film atent a les petites coses, la filla, però, altera l'ordre i els preceptes materns: la paella al rentaplats, el gaspatxo envasat que li cola sense que se n'adoni. Amb la mare en contra, fins introdueix a la casa un jove pintor de parets amb qui Teresa (a la quarantena amb una sòlida formació intel·lectual i una vida sentimental incerta) estableix una amistat esbossant-s'hi una certa atracció. Allà on la pel·lícula juga fort, però, és en la relació entre mare-filla: el conflicte latent, les coses no dites, els retrets materns sobre la vida de la filla; però també l'acostament que, amb una discussió pel mig, arriba després de la tempesta que fa que els assistents la projecció de *Come September* hagin d'abandonar-la. Celia Rico vol fer present l'atmosfera de l'estiu: la xafogor, les migdiades, els banys, les cerveses a les terrasses a l'aire lliure. Tot de manera discreta, sense dramatisme forçat i sentimentalisme. I amb unes capes que aporta la literatura: les referències a Emily Dickinson i, entre altres, a *Les il·lusions perdudes*, de Balzac.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona